ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **SETUZA a.s.**, se sídlem Žukovova 100, Ústí nad Labem - Střekov, zastoupeného Mgr. Ing. Ivo Halou, advokátem se sídlem Anglická 20/140, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2007, č. j. 12534/07-1200/505700, ve věci daně z příjmů právnických osob, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2010, č. j. 15 Ca 207/2007 - 128,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2010, č. j. 15 Ca 207/2007 - 128, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora specifikovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým bylo pro nezákonnost zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 20. 9. 2007, č. j. 12534/07–1200/505700, týkající se dodatečného vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001. Napadeným rozsudkem bylo zrušeno také prvostupňové rozhodnutí - dodatečný platební výměr ze dne 2. 3. 2007, č. j. 52658/07/214913/6414, Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“), kterým byla žalobci na základě daňové kontroly zrušena

daňová ztráta v částce 27 790 216 Kč a dodatečně vyměřena daňová povinnost ve výši 12 937 850 Kč.

Krajský soud se vlastním meritem věci v napadeném rozsudku nezabýval, neboť ohledně zdaňovacího období roku 2001 dospěl k závěru, že k dodatečnému vyměření daně došlo po uplynutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty pro vyměření daně. Zahájení daňové kontroly ze dne 15. 12. 2004 není dle jeho názoru úkonem způsobilým přerušit běh prekluzivní lhůty ve smyslu ustanovení § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném za posuzované zdaňovací období (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Krajský soud vycházel jednak z nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07 (všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz), dle kterého se pro počítání lhůty pro vyměření daně z příjmů fyzických osob uplatní tzv. pravidlo 3+0 a dále z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, týkajícího se nezákonného zahájení daňové kontroly.

Protokol o ústním jednání ze dne 15. 12. 2004, kterým byla v projednávané věci daňová kontrola zahájena, neosvědčuje existenci důvodů, respektive existenci podezření správce daně, že daň z příjmu právnických osob za uvedené zdaňovací období byla žalobcem krácena. Pokud takové důvody fakticky existovaly, nebyly žalobci zjevně sděleny a v protokole nejsou zachyceny. Platební výměr ze dne 2. 3. 2007, který nabyl právní moci dne 24. 9. 2007, proto krajský soud považoval za nezákonný, vydaný po marném uplynutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty pro vyměření daně. Zahájení daňové kontroly tak trpí zásadním nedostatkem, pro který je nutné jej vyhodnotit jako ryze formální, tudíž neústavní úkon.

Krajský soud dále uvedl, že v daném případě nemohl dohledat jiný následující úkon dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, který by byl učiněn po ukončení daňové kontroly, současně však před datem 31. 12. 2004, kdy končila prekluzivní lhůta pro vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001.

Krajský soud v odůvodnění rovněž poznamenal, že si je vědom názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009 - 46 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který závěry Ústavního soudu, týkající se daně z příjmů fyzických osob nevztáhl na jím projednávanou daň z příjmů právnických osob, přesto je však přesvědčen, že dopady nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, jsou zcela obecné bez ohledu na skutečnost, zda je daňovým subjektem osoba právnická či fyzická.

Krajský soud konstatoval též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2009, č. j. 2 Aps 2/2009 - 52, dle kterého je možno se od uvedeného nálezu

Ústavního soudu odchýlit, domnívá se však, že obecné soudy jsou povinny respektovat nosné právní pravidlo, o které se výrok Ústavního soudu opíral. Vzhledem k tomu, že nedošlo ke změně právní úpravy, aplikoval krajský soud na posuzovanou věc tento ústavně konformní výklad. Z uvedených důvodů zrušil krajský soud rozhodnutí stěžovatele pro nezákonnost, přičemž současně zrušil i dle ustanovení § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), uvedený dodatečný platební výměr.

V rozsáhlé kasační stížnosti uplatnil stěžovatel důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné právní posouzení spatřuje stěžovatel ve výkladu ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků provedeném krajským soudem. Dle stěžovatele je tento výklad nepřípustný a zcela se vymyká ustálené interpretaci tohoto ustanovení. Zásadní otázkou je posouzení institutu prekluze práva daň vyměřit či doměřit ve vazbě na institut daňové kontroly, resp. zákonnosti jejího zahájení a posouzení tohoto úkonu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Stěžovatel je přesvědčen, že k pravomocnému doměření daně došlo v konkrétním případě před uplynutím prekluzivní lhůty ve smyslu ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků, neboť zahájení daňové kontroly dne 15. 12. 2004 lze považovat za ústavně konformní úkon ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Krajský soud se nezabýval skutečnostmi rozhodnými pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v této konkrétní kauze v kontextu s ustálenou judikaturou. V nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, je vysloven ojedinělý názor a nejedná se o konstantní judikaturu Ústavního soudu ani správních soudů.

Dle stěžovatele je zásadní otázkou, zda je citované rozhodnutí Ústavního soudu rozhodnutím, v němž je dán výklad, který je možno obecně aplikovat na všechny případy, v nichž bude při rozhodování aplikována stejná právní norma. Stěžovatel má za to, že případ řešený Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07 vykazuje taková specifika, která v projednávané věci nejsou dána. V případě projednávaném Ústavním soudem byla daňová kontrola zahájena zcela formálně, v pátek těsně před Vánoci, a jednalo se o daň z příjmů fyzických osob.

Stěžovatel rovněž vznesl námitku týkající se časového působení rozhodovací činnosti soudů, kdy odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. 8 As 47/2005, z nějž cituje pasáž týkající se působnosti rozhodnutí rozšířeného senátu v doposud rozdílných věcech do budoucna. Z uvedeného stěžovatel dovozuje, že nález Ústavního soudu vydaný v listopadu roku 2008 nelze aplikovat na daňovou kontrolu, která byla zahájena v roce 2004. Právní síla citovaného nálezu je též oslabena uplatněným odlišným

stanoviskem předsedkyně senátu JUDr. Ivany Janů, s jejímž stanoviskem se stěžovatel ztotožňuje a obsáhle z něj bez další argumentace cituje.

Stěžovatel má za prokázané, že posuzovaná daňová kontrola byla zahájena, probíhala a byla ukončena zcela v souladu s ustanovením § 16 zákona o správě daní a poplatků, v souladu se základními zásadami daňového řízení a s konzistentní judikaturou. Zahájení daňové kontroly proběhlo jako ústavně konformní, správný, určitý a srozumitelný právní úkon a jako takový založil nový běh prekluzivní doby ve smyslu ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků.

Na podporu svého tvrzení odkazuje stěžovatel na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2009, č. j. 29 Ca 114/2008 - 177, na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 6. 2009, sp. zn. 10 Ca 41/2009, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2009, č. j. 2 Aps 2/2009 - 52, z nichž obsáhle cituje a uvádí, že se s názorem vysloveným v tomto rozsudku kasačního soudu ztotožňuje. Poukazuje na skutečnost, že krajský soud nepostupoval při svém rozhodování v souladu s tímto rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, ač je jeho právními názory vázán.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ve stručném vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnul.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podstatou kasační stížnosti je zodpovězení otázky, zda zahájení daňové kontroly u žalobce dne 15. 12. 2004 lze považovat za úkon ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků a zda je rozhodnutí stěžovatele, kterým byla dne 24. 9. 2007 dodatečně pravomocně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001, vydáno v zákonem stanovené lhůtě či nikoliv.

Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, o který rovněž opřel argumentaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně se vymezil vůči rozsudkům zdejšího

soudu ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009 - 46, a ze dne 3. 12. 2009, č. j. 2 Aps 2/2009 - 52, pokud uvedl, že jsou mu tyto rozsudky známy, je však je přesvědčen, že je povinen respektovat a aplikovat výklad Ústavního soudu.

První věcí, v níž se Nejvyšší správní soud zabýval závazností a aplikací výše specifikovaného nálezu, byl právě shora uvedený rozsudek osmého senátu zdejšího soudu ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009 - 46, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1983/2010. Podrobněji se pak k dané problematice vyjádřil kasační soud zejména ve výše uváděném rozhodnutí druhého senátu ve kterém je výslovně uvedeno: „*Nejvyšší správní soud plně respektuje precedenční povahu judikatury Ústavního soudu, nicméně toto respektování nelze zaměňovat s mechanickým přebíráním jeho právních názorů. Takto nazíráno je z obsahu nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07 patrno, že se v něm Ústavní soud vůbec nevypořádal s právě s citovanou judikaturou zdejšího soudu (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, rozsudek ze dne 8. 2. 2006, č. j. 1 Afs 32/2005 - 44, rozsudek ze dne 29. 3. 2006, č. j. 1 Afs 55/2005 - 92, nebo rozsudek ze dne 14. 3. 2007, č. j. 2 Aps 3/2006 - 53*), *který vypracoval velmi podrobný mechanismus procesních prostředků k ochraně proti případné svévoli při zahájení a v průběhu daňové kontroly: možnost podat námitky a povinnost správce daně rozhodnout o nich v určité lhůtě; obrana proti daňové kontrole jako proti nezákonnému zásahu a z toho plynoucí možnost správního soudu vyslovit zákaz pokračovat v porušování práva daňového subjektu (§ 87 odst. 2 s. ř. s.), tj. fakticky zakázat pokračovat v daňové kontrole, a přikázat obnovit stav před zásahem (např. stanovit povinnost vrátit zabavené účetnictví či jiné dokumenty); neúčinnost zahájení daňové kontroly, pokud byla zahájena toliko formálně a nikoliv reálně. Nejvyšší správní soud má za to, že tato řešení, která v minulosti nabídl, představují dostatečně účinný mechanismus proti případné svévoli ze strany správce daně v průběhu provádění daňové kontroly. …Zdejší soud tedy plně respektuje a sdílí cíl, který sledoval Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07: ochrana před svévolí správce daně a minimalizace jeho zásahů do autonomní sféry daňového subjektu. Pouze se domnívá, že ke stejnému cíli lze dospět i jinými prostředky, než volil Ústavní soud v citovaném nálezu, a za situace, kdy v něm Ústavní soud explicitně nevyvrátil, že k efektivnímu dosažení ochrany stejných ústavně zaručených práv dostatečně neslouží prostředky plynoucí z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, nastává situace popsaná pod bodem 21 odůvodnění tohoto rozsudku: citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07 se dostatečně nevypořádává se všemi možnými a uplatněnými zásadními argumentačními pozicemi a zároveň z něj není patrno, že by tak činil záměrně. Za této situace se Nejvyšší správní soud domnívá, že se může od předmětného právního názoru Ústavního soudu odchýlit.*“

Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že se krajský soud s právními závěry uvedenými v rozsudku druhého senátu žádným způsobem nevypořádal, pouze je s odkazem na povinnost respektovat jím uváděný nález Ústavního soudu odmítl. Na shora uvedené názory osmého a druhého senátu zdejšího soudu však zcela konstantně navázaly další senáty, namátkou lze uvést

např. rozsudky ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 Afs 84/2009 - 90, ze dne 19. 3. 2010, č. j. 5 Aps 2/2010 - 54, ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 Afs 7/2010 - 70, ze dne 13. 5. 2010, č. j. 1 Afs 28/2010 - 107, či ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 Afs 71/2010 - 136.

Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi plně respektuje ústavní meze postupu správních orgánů při správě daní. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 Afs 71/2010 - 136, je nutné střet veřejného zájmu na stanovení a výběru daní a zájem na ochraně autonomní sféry jednotlivce na straně druhé řešit prostřednictvím testu proporcionality. Omezení osobní sféry jednotlivce spočívající v oprávnění správce daně realizovat daňovou kontrolu tak musí sledovat legitimní cíl a být ve vztahu k tomuto cíli vhodné, potřebné a přiměřené. Legitimním cílem je veřejný zájem státu na řádném stanovení a výběru daní zakotvený v ustanovení § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Zákonodárce byl při zakotvení daňových kontrol v právním řádu České republiky veden zjevným a zcela legitimním úmyslem omezit daňové úniky. Daňová kontrola je jako taková jednoznačně způsobilá k tomu, aby k dosažení tohoto cíle napomáhala, protože slouží k ověření splnění daňové povinnosti daňových subjektů. Naplnění hlediska potřebnosti Nejvyšší správní soud shledal v tom, že v případě daňové kontroly jde o relativně šetrný nástroj z možných způsobů dotčení autonomní sféry jednotlivce, a to s ohledem na široký katalog oprávnění, jimiž daňový subjekt v rámci daňové kontroly disponuje, a jejich reálnou a efektivní ochranu nejen v daňovém řízení, ale zejména v případném soudním řízení správním. Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji judikaturu, kterou definoval přísné standardy kladené na ochranu práv daňových subjektů v rámci daňové kontroly, včetně možnosti bránit se této kontrole již v jejím průběhu cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, publ. pod č. 735/2006 Sb. NSS).

Zákonnost a ústavnost závěrů shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu byla nepřímo potvrzena usnesením Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 378/10, kterým byla ústavní stížnost proti rozsudku ze dne 3. 12. 2009, č. j. 2 Aps 2/2009 - 52, odmítnuta. Ústavní soud zde mimo jiné připomněl argumentaci Nejvyššího správního soudu uvedenou v napadeném rozsudku, která se týká pojetí kontroly ve státní správě a preventivního významu daňové kontroly, a to v kontextu legitimního cíle, kterým je zájem státu na výběru daní za současného respektování proporcionality prostřednictvím standardů, kladených na ochranu práv daňových subjektů. Dále konstatoval, že samotná neexistence pochybností vedoucí k zahájení daňové kontroly legitimitu daňové kontroly nezpochybňuje.

S výše uvedenými závěry se plně ztotožňuje i nyní rozhodující devátý senát. Krajský soud se dle jeho názoru dopustil nesprávného právního posouzení věci, pokud své rozhodovací důvody opřel výhradně o nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07, jehož závěry bez dalšího zcela mechanicky převzal.

Prostudováním předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 15. 12. 2004 obsahuje mimo jiné informaci, že vůči žalobci byla tímto dnem zahájena kontrola na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001, 2002 a 2003 ve smyslu ustanovení § 16 zákona o správě daní a poplatků. Žalobce svým podpisem na protokolu stvrdil, že je seznámen s tím, že tímto dnem u něj byla zahájena daňová kontrola a byl upozorněn na skutečnost, že po dobu daňové kontroly není oprávněn podávat ke kontrolovaným zdaňovacím obdobím žádná dodatečná daňová přiznání. Při zahájení daňové kontroly byly správci daně předány v protokolu specifikované doklady, týkající se všech kontrolovaných zdaňovacích období.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že skutečnosti výše uvedené svědčí o odlišnosti posuzované věci oproti věci rozhodované Ústavním soudem, v jehož případě se jednalo o formální zahájení daňové kontroly v pátek těsně před vánočními svátky a koncem roku, s jediným účelem prodloužit již dobíhající prekluzivní lhůtu pro vyměření daně. Kontrola žalobce za všechna uvedená zdaňovací období byla při tehdejším výkladu počítání prekluzivních lhůt, tj. pravidla 3+1, zahájena v dostatečném předstihu před jejich uplynutím (rozmezí cca 1 až 3 let), a nelze ji proto považovat za úkon, jehož jediným účelem bylo prodloužit již dobíhající lhůtu. V této souvislosti je nutno konstatovat, že i při nynějším výkladu počítání prekluzivních lhůt, tj. pravidla 3+0, byla kontrola zahájena včas. Návrh žalobce, aby se pracovníci správce daně do sídla žalobce dostavili 17. ledna 2005 nečiní ze zahájení daňové kontroly formální, bezobsažný úkon, neboť jednak se jedná o návrh daňového subjektu a dále je nutné zdůraznit i skutečnost, že již při zahájení kontroly byly správci daně předány za kontrolovaná období příslušné doklady. Zahájení daňové kontroly v projednávané věci tak bylo úkonem způsobilým ve smyslu ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků přerušit běh prekluzivní lhůty pro vyměření daně za zdaňovací období roku 2001 a nastolit běh lhůty nové, jejíž uplynutí připadá na 31. 12. 2007. Nejvyšší správní soud dále ze spisu ověřil, že veškeré další úkony správce daně byly prováděny v úzké součinnosti s žalobcem a s ohledem na základní zásady daňového řízení v přiměřených časových intervalech po celou dobu daňové kontroly.

Zahájení daňové kontroly v nyní projednávané věci netrpělo ani svévolí ani libovůlí správce daně a nevykazovalo žádné zásadní nedostatky, pro které by mělo být hodnoceno jako ryze formální, účelový a tudíž neústavní úkon. V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního i Ústavního soudu tak bylo zahájení daňové kontroly v této věci způsobilé přerušit běh prekluzivní lhůty ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, neboť směřovalo k účelu stanovenému v § 16 odst. 1 tohoto zákona. Pouhé formální neuvedení konkrétních důvodů pro zahájení daňové kontroly nemůže s ohledem na zjištěný skutkový a právní stav vést v tomto konkrétním případě k závěrům, ke kterým

dospěl Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07. Závěry krajského soudu uvedené v napadeném rozsudku proto nejsou správné.

Lhůta pro vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 byla zachována, neboť k pravomocnému vyměření daně došlo dne 24. 9. 2007, přičemž prekluzivní lhůta pro vyměření daně za tato zdaňovací období uplynula dnem 31. 12. 2007.

K námitce stěžovatele týkající se časového působení rozhodovací činnosti soudů, při které stěžovatel odkázal na pasáž z usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto rozhodnutí se primárně týkalo otázky samostatného přezkumu závazných stanovisek ve správním soudnictví, tedy řešení otázky, v jaké fázi řízení je možné závazné stanovisko napadnout a s ohledem na to je třeba na uvedený názor pohlížet. Názor stěžovatele, dle kterého nelze nález Ústavního soudu vydaný v listopadu roku 2008 aplikovat na způsob zahájení daňové kontroly, která byla zahájena v roce 2004, není správný.

Se stěžovatelem lze souhlasit v tom smyslu, že v době zahájení daňové kontroly mu nemohl být nález Ústavního soudu znám, zároveň však platí, že právní názor v něm obsažený nelze opomenout tehdy, pokud se jedná o řízení dosud neskončená, a to i včetně těch řízení, která jsou stále vedena u správních soudů. Jinak řečeno, právní závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu sice nemohou vyvolat možnost opětovného otevření těch případů, které již byly pravomocně ukončeny, mají však zcela jistě dopady do řízení, která ještě nejsou skončena. V této souvislosti lze plně odkázat na stanovisko právní doktríny: „*Důležitou a související otázkou je problém časové působnosti nově vysloveného právního názoru, tedy zda má nový právní názor vyslovený v novém rozhodnutí účinky retrospektivní nebo prospektivní. Je nepochybné, že v českém systému existuje v zásadě pouze incidentní retrospektiva, tedy aplikace nové soudem utvořené (dotvořené) normy na všechny kauzy aktuálně před soudy probíhající, stejně jako na všechny žaloby podané po dni vynesení nového právního názoru. Incidentní retrospektiva současně vylučuje mimořádné opravné prostředky typu obnovy řízení proti pravomocným rozhodnutím jen z důvodu změny judikatury, a to jak v řízení před obecnými soudy, tak v řízení správním*.“ [Bobek, M., Kühn, Z., Polčák, R. (eds.), Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou, Praha 2006, s. 48].

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud je při novém projednání věci vázán právním názorem zdejšího soudu; v novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu